

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 195/06-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudcu Jána Auxta a sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej o sťažnosti advokáta JUDr. I. M., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. P. R., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 142/05 zo 4. januára 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. I. M. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 142/05 zo 4. januára 2006 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 142/05 zo 4. januára 2006 z r u š u j e a v e c v r a c i a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. JUDr. I. M. n e p r i z n á v a finančné zadost'učinenie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky j e p o v i n n ý uhradiť JUDr. I. M. trovy právneho zastúpenia v sume 8 682 Sk (slovom osemtisícšesťstoosemdesiatdva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. P. R., Ž.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 195/06-15 z 8. júna 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. I. M. (ďalej len „sťažovateľ“) v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 4. januára 2006 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 142/05.

Ústavnému súdu bolo 14. júla 2006 doručené vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu k sťažnosti, z ktorého okrem iného vyplýva:

„V posudzovanej veci Krajský súd v Žiline uložil podľa § 66 ods. 1 Tr. por. advokátovi JUDr. I. M. poriadkovú pokutu nepochybne ako súd druhého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto konaní - o sťažnosti proti uzneseniu o poriadkovej pokute nebol v postavení druhostupňového súdu hoci v rámci štruktúry organizácie všeobecných súdov Slovenskej republiky je tomuto súdu nadriadený. V danom prípade, ale len ako súd dovolací.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval podľa § 141 ods. 2 Tr. por.

(zák. č. 141/1961 Zb.), ktoré ustanovenie doposiaľ nebolo vyhlásené, že nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, prípadne s obsahom medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval podľa § 148 ods. 1 písm. a) Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb.) v podstate analogicky, pretože Trestný poriadok nemá ustanovenie o odmietnutí sťažnosti pre nedostatok právomoci najvyššieho súdu na jej prerokovanie.

V predmetnej súvislosti treba ešte uviesť, že sťažnosť nie je prípustná, ani proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho napr. proti uzneseniu o poriadkovej pokute, pretože niet nadriadeného súdu, ktorý by o takejto sťažnosti rozhodoval. Je tiež nepochybné, že postavenie odvolacieho súdu, či už ide o krajský súd alebo najvyšší súd je principiálne rovnaké. Pokiaľ by sa pripustila možnosť podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu krajského súdu, ako súdu odvolacieho napr. obhajcu proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty v odvolacom konaní, pred krajským súdom a napr. tomu istému obhajcovi, ktorému by bola uložená poriadková pokuta tiež v odvolacom konaní, ale pred najvyšším súdom a tento by nemal možnosť podať sťažnosť proti takémuto uzneseniu, narušilo by to ich rovnosť v práve podať riadny opravný prostriedok proti rozhodnutiu v podstate v rovnakom odvolacom konaní.

V ďalšom poukazujeme na dôvody uvedené v odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 To 142/2005 (...). “

Dňa 24. júla 2006 bolo ústavnému súdu doručené stanovisko právneho zástupcu sťažovateľa k vyjadreniu predsedu najvyššieho súdu, z ktorého okrem iného vyplýva:

„Predseda Najvyššieho súdu v podanom vyjadrení konštatuje, že Krajský súd v Žiline uložil sťažovateľovi poriadkovú pokutu podľa ust. § 66 ods. 1 Trestného poriadku nepochybne ako súd druhého stupňa a Najvyšší súd Slovenskej republiky nebol v postavení druhostupňového súdu.

Neoddeliteľnou súčasťou práva na spravodlivý proces je ústavná požiadavka preskúmania rozhodnutia súdu nižšieho stupňa súdom vyššieho stupňa.

Podľa ust. § 66 ods. 4 Trestného poriadku je proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty sťažnosť prípustná.

Takéto uznesenie je rozhodnutím o samostatnom, od veci samej však odlišnom

základe, ktoré sa spravuje vlastným procesným režimom.

Vzhľadom na uvedené, ak zo zákona je rozhodnutie súdu preskúmateľné súdom vyššieho stupňa, má takéto rozhodnutie povahu rozhodnutia prvostupňového. V tejto súvislosti potom nie je rozhodná tá skutočnosť, v ktorom stupni všeobecného súdu bolo takéto rozhodnutie prijaté.

Ohľadne zostávajúcej časti vyjadrenia Predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považujeme za potrebné uviesť, že vo veciach, kde zákon pripúšťa dvojité výklad, je potrebné dať pri jeho aplikácii prednosť tomu, ktorý je vo svojej interpretácii čo najviac v súlade s ústavným poriadkom a právami, resp. oprávnenými záujmami jednotlivca.

Prípadná chyba v zákone, resp. jeho rôzna interpretácia nemôže byť na ujmu práv jednotlivca.

Vzhľadom na uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky našej ústavnej sťažnosti nálezom vyhovel v celom rozsahu...“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdnych spisov dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Na základe preskúmania uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 142/05 zo 4. januára 2006, súdneho spisu najvyššieho súdu a vyjadrení účastníkov konania možno zhrnúť nasledovné:

Uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) zo 6. septembra 2005 sp. zn. 1 To 417/04 bola podľa § 66 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov platného v čase rozhodovania (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažovateľovi ako obhajcovi obžalovaného uložená poriadková pokuta 5 000 Sk za zmarenie verejného zasadnutia v uvedený deň neospravedlnenou neúčastou na tomto úkone.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť 26. septembra 2005 priamo najvyššiemu súdu (aj napriek tomu, že krajský súd v poučení o opravnom prostriedku výslovne uviedol, že proti nemu nie je v zmysle § 141 ods. 2 druhá veta Trestného poriadku prípustná sťažnosť), ktorú uznesením zo 4. januára 2006 sp. zn. 3 To 142/05 najvyšší súd ako neprípustnú zamietol podľa § 148 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ odôvodnil okrem iného takto:

„Uznesením Krajského súdu v Žiline, ako súdu odvolacieho, zo dňa 06. 09. 2005, č. k.: 1 To 417/04, bola sťažovateľovi ako obhajcovi obžalovaného podľa § 66 ods. 1 zák. č. 141/1961 Z. z. (ďalej len Trestný poriadok) uložená poriadková pokuta vo výške 5.000,- Sk. Už v poučení tohto rozhodnutia Krajský súd uviedol, podľa názoru sťažovateľa v rozpore so zákonom a Ústavou, že proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

Vzhľadom k tomu podal sťažovateľ aj napriek spomenutému poučeniu súdu proti predmetnému uzneseniu sťažnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však svojím uznesením zo dňa 04. 01. 2006, č. k.: 3 To 142/2005, doručeným sťažovateľovi dňa 18. 01. 2006, túto sťažnosť podľa § 148 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ako neprípustnú zamietol.

Týmto svojím rozhodnutím sa tak Najvyšší súd v podstate stotožnil s názorom Krajského súdu v Žiline, keď svoje rozhodnutie oprel o ustanovenie § 141 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého možno uznesenie súdu napadnúť len v tých prípadoch, kde to zákon výslovne pripúšťa a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni.

Podľa názoru Najvyššieho súdu, vzhľadom k tomu, že Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod spisovou značkou 1 To 417/04 nerozhodoval vo veci v prvom stupni, nebola splnená jedna z podmienok požadovaných citovaným ustanovením § 141 ods. 2 Tr. poriadku a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa zamietnuť.

Z tých istých dôvodov zároveň Najvyšší súd považuje poučenie Krajského súdu v Žiline o nemožnosti podania sťažnosti proti jeho uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty za správne.“

Podľa sťažovateľa «K základným zásadám spravodlivého procesu, (...) okrem požiadavky nezávislého a nestranného rozhodovania, vylúčenia ľubovôle v súdnej jurisdikcii a pod., náleží tiež ústavná požiadavka preskúmania rozhodnutia súdu nižšieho stupňa súdom vyššieho stupňa, pretože len tak sa naplňuje ústavne zaručené základné právo na súdnu ochranu a z nej vyplývajúce právo na spravodlivý proces.

Zároveň je potrebné mať na pamäti postulát vyplývajúci z princípu ústavnosti a z toho prameniaceho hierarchického usporiadania právnych noriem, podľa ktorého tam, kde zákon z akýchkoľvek dôvodov pripúšťa dvojitý výklad, je v záujme zachovania ústavnej konformity nevyhnutné dať pri jeho aplikácii prednosť tomu z nich, ktorý je vo svojej interpretácii čo najviac v súlade s ústavným poriadkom. (...)

Pokiaľ teda ustanovenie § 141 ods. 2 Trestného poriadku stanovuje, že uznesenie súdu možno napadnúť len v tých prípadoch, kde to zákon výslovne pripúšťa a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni, je v súlade s vyššie uvedeným potrebné rozumieť „súdom rozhodujúcim vo veci v prvom stupni“ nie vecne príslušný súd, ktorý v tom ktorom stupni rozhoduje vo veci samej, ale súd, ktorý o určitej, s vecou samou len súvisiacej a od nej odlišnej otázke rozhoduje po prvý krát».

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 154 ods. 4 ústavy v znení platnom v rozhodujúcom čase).

Ústavný súd zotrváva na stanovisku (podobne aj IV. ÚS 1/02), že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento prístup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prejednávaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov a podzákonných úprav. Ústavný súd je však oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného nadriadeného alebo opravného súdu, ktorý by chránil základné právo účastníka konania pred súdom nižšieho stupňa (čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti boli relevantné aj v danej veci.

Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu a konštatoval, že zamietnutie sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému a samostatnému rozhodnutiu krajského súdu o uložení poriadkovej pokuty ako neprípustné podľa § 148 ods. 1 Trestného poriadku je v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho procesu obsiahnutou v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutím všeobecných súdov o poriadkovej pokute, proti ktorému nebolo možné podať sťažnosť, resp. ktoré nebolo preskúmateľné vyšším súdom, možno zasiahnuť do základných práv a slobôd. Rozhodnutím o poriadkovej pokute možno porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak nie je proti takému rozhodnutiu súdu prípustný opravný prostriedok, alebo ak takéto rozhodnutie nie je preskúmateľné nadriadeným súdom.

Podľa názoru ústavného súdu bolo povinnosťou najvyššieho súdu ako nadriadeného súdu, aby preskúmal námietky sťažovateľa uvedené v sťažnosti týkajúcej sa uloženia poriadkovej pokuty proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorý rozhodoval o poriadkovej pokute ako súd prvostupňový. Odôvodnenie rozhodnutia a právne názory najvyššieho súdu (vyjadrenie k sťažnosti) nie sú presvedčivé a správne (tu treba dať za pravdu sťažovateľovi) a v tomto prípade sa podľa názoru ústavného súdu reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vyplýva to aj z toho, že najvyšší súd svoje rozhodnutie sp. zn 3 To 142/05 zo 4. januára 2006 vo vzťahu k sťažovateľovi odôvodnil okrem iného takto:

„Podľa § 141 ods. 2 Tt. por. sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie vyšetrovateľa alebo policajného orgánu okrem uznesenia o začatí trestného stíhania (§ 160). Uznesenie súdu a prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, kde to zákon výslovne pripúšťa a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni.

Keďže Krajský súd v Žiline v konaní označenom spisovou značkou 1 To 417/04 nevydal rozhodnutie v pozícii súdu prvého stupňa (nerozhodoval v zmysle § 141 ods. 2 Tr. por. vo veci v prvom stupni), zákon ani nepripúšťa voči napadnutému uzneseniu možnosť dotknutým stranám podať opravný prostriedok vo forme sťažnosti. Preto je i poučenie o opravnom prostriedku, tvoriace súčasť napadnutého rozhodnutia, s poukazom na posledne citované zákonné ustanovenie, správne.“

Ústavný súd považuje takéto odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu za nedostatočné a neprijateľné, pretože rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty podľa § 66 Trestného poriadku (platného v čase rozhodovania) je ex lege v zásade podrobené preskúvavaciemu konaniu (§ 66 ods. 4 Trestného poriadku), a preto podlieha preskúmaniu vyšším súdom aj vtedy, keď bolo vydané odvolacím súdom, u ktorého konanie spravidla končí, pretože zásada preskúmania rozhodnutí vydaných v sústave všeobecných súdov patrí k základným ústavným princípom spravodlivého procesu (obdobne zaujal taký právny názor Ústavný súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 164/98 z 1. októbra 1998).

Dvojinštančnosť konania je ústavnoprocený princíp, ktorému musí byť podriadená aj organizačná sústava súdov so zákonom ustanovenou pôsobnosťou jednotlivých stupňov súdov.

Krajský súd rozhodoval síce ako súd odvolací, ale poriadkovú pokutu uložil sťažovateľovi ako súd prvostupňový. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú podľa názoru ústavného súdu podať mohol, a jeho sťažnosť mala byť preskúmaná najvyšším súdom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj na iné právne názory ústavného súdu (pozri napr. PL. ÚS 26/01), rozhodnutie krajského súdu o uložení poriadkovej pokuty, ktoré najvyšší súd nepreskúmal, malo v účinkoch dopad na základné práva a slobody postihovanej osoby, ktorý sa nedá vylúčiť alebo redukovať na prijateľnú mieru inak než súdnym preskúmaním zákonnosti takéhoto rozhodnutia súdu o poriadkovej pokute.

Vychádzajúc z uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 142/05 zo 4. januára 2006, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uloženiu poriadkovej pokuty ako neprípustnú, bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Na základe citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie za účelom opätovného prejednania a rozhodnutia.

V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde), a to v časti II tohto nálezu. Najvyšší súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nepriznal, pričom vychádzal z toho, že okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa sa v tomto konaní náprava dosiahne aj zrušením napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu o poriadkovej pokute, vrátením veci na ďalšie konanie a tým, že najvyšší súd je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. P. R. Sťažovateľ požadoval priznanie trov konania za tri úkony právnej služby v celkovej sume 11 576 Sk „... podľa ust. § 11 ods. 2, § 14, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. MS SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov...“.

Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu sťažovateľovi priznal podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2006 (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku najvyššieho súdu z 20. júla 2006) v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), každý v sume 2 730 Sk, a k tomu 3 x 164 Sk režijný paušál. Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v celkovej sume 8 682 Sk, nie v požadovanej sume, pretože táto nebola vypočítaná v súlade s citovanou vyhláškou.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2006